

Candela de duminică

• NR. 3 - 9.02.2020

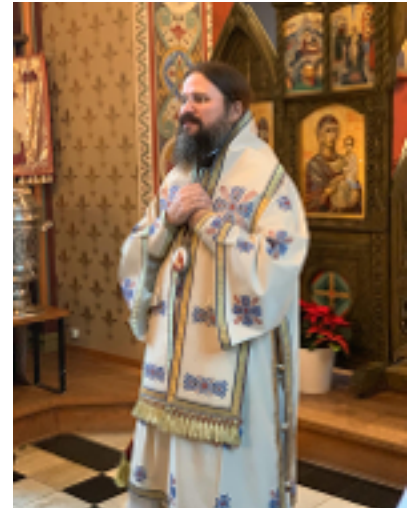
PUBLICAȚIE A PAROHIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN COPENHAGA, DANEMARCA

REDACTOR: Cezara Andreea Șara, www.parohiaortodoxacopenhaga.dk

CUVÂNTUL IERARHULUI

„Dacă nu ne transformăm familia într-o mică biserică, nu putem rezista tăvălugului acestei lumi. Dacă nu ne ancorăm fiecare cum putem, fie și cu ultimele puteri, în viața Bisericii, vom cădea pradă forțelor întunericii care vor să pună obrocul peste lumina care pâlpâie, încă, în ochii nevinovați ai pruncilor. Bătălia se va duce acum chiar pe terenul nostru, al intimității noastre familiale. Acolo trebuie rezistență, la nivel micro-familial. Acolo trebuie dusă lupta cea mare. Putem ușura această luptă dacă vom dovedi, pe cât posibil, că putem fi solidari. Că ne putem strânge unii lângă alții, unii pentru alții, încurajându-ne, îmbărbătându-ne, ajutându-ne unii pe alții cu fapta și cuvântul. Nu putem rezista altfel decât încercând, după slabele noastre puteri, a imita viața primilor creștini. Nu după formă, ci după fond, după modelul strălucit al primelor comunități creștine.”

+Părintele Episcop MACARIE Drăgoi al Europei de Nord

Meditație la „Duminica Vameșului și a Fariseului”

De multe ori mă simt departe de Dumnezeu. Prea păcătos pentru a merge la biserică, prea încărcat pentru a îmi mărturisi păcatele, prea plin de gânduri murdare pentru a mă ruga. Aș vrea să fie altfel. Să am sufletul împăcat și să mă rog cu ușurință, aș vrea să fiu mai bun și să intru în biserică având conștiința împăcată. Să am o mică, cât de mică biruință asupra păcatului pe care să o prezint la Spovedanie.

Și totuși...Evanghelia pe care am auzit-o azi (Luca 18, 10-14) îmi spune că atunci când am astfel de așteptări, adică să fiu o idee mai *bun* sau mai *vrednic* și abia APOI să mă înfățișez înaintea lui Dumnezeu sunt de fapt...un *fariseu*.

Dumnezeu primește rugăciunea vameșului, pentru că e mult mai dificilă. Vameșul conștientizează starea deplorabilă în care se află, dar vine înaintea lui Dumnezeu *în pofida acestui fapt*. Strigă către El din interiorul acestei păcătoșenii, fragmentări, haos interior și neputință de a iubi. Simțind hăul existențial care se cascadează sub el, nu se mai auto-iluzionează că „e necesar” mai întâi

să se schimbe și abia apoi se va ruga „așa cum trebuie”.

Să ne învrednicească și pe noi Domnul de rugăciunea vameșului și să ne ferească de înșelarea fariseului.

Pr. Octavian Horațiu Mureșan

Ghetuțe călduroase pentru copiii din Iași

Săptămâna trecută, voluntarii CTSM - filiala Copenhaga, aflați sub coordonarea doamnei preotese Sînziana Sofa, au încheiat cu bine proiectul caritabil „Ghetuțele călduroase”, demers ce a presupus achiziționarea a circa 150 de perechi noi de încălțăminte, care au fost trimise copiilor nevoiași de diferite vârste aflați în grija Părintelui Dan Damaschin din Iași, România.

În săptămânile următoare, membrii Centrului pentru tineret vor pregăti următorul proiect social, desfășurat în perioada Postului Mare, despre care vom scrie mai multe amănunte în numerele viitoare.

„Pe tineri să-i ajutăm, să-i înțelegem și să-i iubim”

Cei în vârstă perorează mereu: „nu mai e ca înainte. Tinerii de azi nu-s ca pe vremea noastră.” Da, nu mai e ca înainte. Discoteci, stadioane, concerte fulminante, lume în alertă... E și normal că lumea nu stă pe loc. Ieromonahul Nicodim Petre povestește că prin 1998, student fiind, se plimba cu un confrate pe sub aleile de la Biserica „Trei Ierarhi” din Iași. Din oraș, de la ferestrele deschise se auzea în răstimpuri zvoana celor care asistau la un meci foarte important, probabil România-Anglia. Când se marca, răsunau potopitor, de la toate ferestrele: goooool! -gooooooooool! Ura! Părea că totul explodează de nefiresc, sfâșiind liniștea capitalei moldave în ceas de seară. Peste vreo jumătate de oră, o mulțime de tineri se văzu venind pe străzi, umplându-le cu clamări: România! România! România!! Mașini, oameni... Adevărul e că biruințele noastre sportive sunt singurele ce ne-au permis să depășim, să învingem națiuni mari: Rusia, China, America, cele din vestul Europei.

Când talazul de tineri cu steaguri, mașini și toată recuzita ajunse la „Trei Ierarhi”, văzându-i pe cei doi monahi și lăcașul sfânt din preajmă, din potopul tineresc răzbătu o voce: „Băi, Tatăl Nostru!” Noi, cei dintâi (povestește ieromonahul Nicodim Petre), am îngenuncheat și toată coloana se opri și se plecă în genunchi sau pe jumătate, fiecare cum a putut și se înfiripă repede tumultul: „Tatăl Nostru, Care ești în ceruri, Sfințească-se numele Tău...” Mărețele cuvinte se băteau de palatul Culturii, De Mitropolie și falnica zidire „Trei Ierarhi” a lui Vasilie-vodă Lupul într-o atmosferă solemnă și mare. Aerul vibra, parcă dublând cuvintele: „Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean...Amin!” Frumoasă rugă de mulțumire pentru izbândă! Frumoasă rugă fotbalistului sau oricărui sportiv care intră pe teren și își face semnul Crucii,

cerând ajutorul divin pentru înfruntarea în care intră și în același timp fiind un mărturisitor al lui HRISTOS Domnul, Împăratul slavei și al veacurilor.

Apoi, mulțimea tinerească s-a ridicat și a continuat marșul zgomotos: Româ-ni-a! Româ-ni-a!!... până departe, departe.

Nu de judecată grăbită e nevoie și de condamnare. Tinerețea și elanurile ei nu sunt negative, ci așteaptă ajutorul adulților, înțelegerea lor, buna călăuzire. O scânteie, un îndemn, pot aprinde fulgerul faptei frumoase.

prof. Găurean Vasile

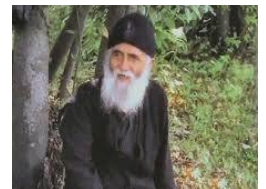
Din învățăturile Sfinților Părinți

Sfântul Paisie Aghioritul vorbește despre vinovățiile "refulate", care trebuie să fie șterse prin Spovedanie. "Conștiința acoperită" este precum viermele care pierde dinăuntru sufletul.

„Dacă vezi că nu ai liniște, ci mâhnire, învață Bătrânul, să știi că există înlăuntrul tău ceva în neorânduială și trebuie să-l afli, ca să-l îndrepti. Să zicem că faci o greșală și te tulburi, dar nu te spovedești. Ți se întâmplă după aceea un eveniment minunat și simți bucurie.

Această bucurie acoperă întristarea pentru greșala ta și încetul cu încetul o uiți, n-o vezi, deoarece a fost acoperită de bucurie. Dar acel lucru lăuntric lucrează, te macină.

Și nu este de ajuns să afli păcatul uitat, ci va trebui ca să-l mărturisești, ca sufletul să se vindece de tristețea și de depresia pe care o creează”.

Părintele Paisie Aghioritul, *Patimi și virtuți*